

[Grethe Fenger Møller]

Jeg vil gerne have, at vi enten her eller under udvalgsdrøftelsen drøfter, hvordan vi sikrer, at den private filmproduktion også får mulighed for at overleve, så det ikke bare bliver de statsstøttede film.

Jeg er enig i, at kortfilm næsten er blevet for stor en succes, fordi de sprænger rammerne, men det er på sin vis positivt, at der er så stor interesse for det.

Jeg er også enig i, at det er nødvendigt at foretage en definition af film på grund af hele videodebatten. Jeg vil godt spørge ministeren, hvordan jeg skal opfatte det, der står i bemærkningerne, om, at man ikke bare skal fremme filmkunsten, man skal også fremme filmkulturen. Hvad er forskellen mellem filmkunst og filmkultur?

Der er et problem, synes jeg, og det er, at man i dette lovforslag lægger op til, at kommunerne skal kunne drive biografteater – det har de jo kunnet gøre hidtil – og at kommunerne også skal kunne gå ind og yde støtte til film. Det har tidligere været i strid med kommunalfuldmagten, og jeg vil spørge, om man overvejer at ændre kommunalfuldmagten, fordi kommunerne jo ikke i dag har adgang til at yde støtte til private erhverv. Spørgsmålet er også, hvilke muligheder kommunerne med de snævre økonomiske rammer, indenrigsministeren har pålagt kommuner og amter, har for at gå ind i en kommunalt drevet biografvirksomhed.

Jeg ved, at dansk film er i en krise, og det er ikke, fordi der ikke bliver produceret gode film. Jeg synes, der bliver produceret flere gode film i dag, end der gjorde, dengang jeg var barn.

Det er selvfølgelig givet, at den danske filmindustri ikke er helt tilfreds med det, der er indeholdt i dette lovforslag, men vi er jo her i tinget, herunder i kulturudvalget, bundet af nogle meget snævre økonomiske rammer, selv om man ikke kan sige, at kulturministerens budget er det største inden for den samlede regering. Det kan altså være et problem at sikre den rigtige og den fornødne støtte til dansk film.

Vi vil gerne fra konservativ side være med til en grundig og konstruktiv debat om dette lovforslag i kulturudvalget.

Mette Madsen (V):

Så længe der har eksisteret filmstøtteordninger, har venstre ønsket at stå som medgarant for, at vi her i landet har kunnet opretholde en selvstændig, kvalitetspræget dansk filmproduktion, og det ønske har vi stadig. Men vi har også stadig den indstilling, at den frie filmproduktion gerne skulle kunne holdes i live og ikke kvæles ved, at staten efterhånden overtager al filmproduktion, det være sig til underholdning eller til undervisning eller til de mangfoldige blandingsformer, der kan være af disse to begreber.

Læser man forslaget til lov om film nøje igennem og sammenligner med den nugældende lov, så finder man vel ikke de store, omkalfatrende ændringer, men mange små. »Lov om film og biografteater« er blevet til »Lov om film«. Til gengæld skal ordet »film« nu dække alt, hvad der er levende billeder, undtagen TV. Også i paragraffen om filminstitutets virke er der ændringer. Man tilføjer nogle ord til én bestemmelse, man udelader 3 små ord i en anden, og der tilføjes en helt ny bestemmelse om støtte til det danske filmstudie.

Så er det, man begynder at spørge sig selv, om der er en linje i disse småændringer. Betyder udeladelsen af ordet »biografteater« i overskriften, at den private biografvirksomhed skal støttes i aftagende grad, fordi det har vist sig, at film efterhånden skal gøres til en kommunal opgave og netop nu, hvor udviklingen er vendt og biografteaterne har fremgang? Jeg kan her henvise til Statistiske Efterretninger fra den 16. marts 1982, der glædeligvis viser en stor fremgang for biografteater over hele landet, både på land og i by, i tredje kvartal 1981 i forhold til tredje kvartal 1980.

Betyder de små ændringer i § 2, stk. 1, nr. 2, 3 og 5, og stk. 2, nr. 2, at det efterhånden alene skal være en statslig opgave at indspille film? Hvis det betyder det, så begynder vi i venstre at blive noget betænkelige. Vi bliver meget betænkelige, fordi lovens sigte så er blevet drejet over imod det statsmonopoliserede, der i sig bærer faren for styring og ensretning, og det må altså være vores opgave under udvalgsarbejdet at få denne målsætning drejet den modsatte vej.

Da vi i 1977 foretog nogle mindre ændringer i filmloven, beklagede vi fra venstres side, at problemerne omkring statens filmcentral ikke blev løst, dels den mangel, der var